

תייר ברשת

והפעם הולכים לפאנטום האופרה

כמה פעמים יוצא לכם להגיע לניר יורק או ללונדון ולחפש, בלא הצלחה, כרטיסים להצגות הפופולריות ביותר? עשוי, אתם יכולים לנסות להשיג את הכרטיסים עוד מפה, לשלם עבורם עמלה נמוכה, לראות על מסך האינטרנט היכן בדיוק תשבו בתאטרון, ולהגיע שמחים ומאושרים להצגה או למחומר שעליהם אתם חולמים כבר חודשים ארוכים.

השלב הראשון הוא כמובן להפעיל את הדפדפן ולהיכנס לאתר שבו נמצאת החברה שמוכרת את הכרטיסים. אנחנו בחרנו בחברה שמקראת טיקטמסטר. וכתובת האתר שלה הוא:

www.ticketmaster.com

אחרי שנכנסנו לאתר קיבלנו עמוד יפה עם מספר רב של אפשרויות, כשהעיקרית, מבחינתנו היא רכישת כרטיסים. אנחנו לוחצים על הסמל של רכישת הכרטיסים ועוברים למסך הבא. כאן יש לנו המון אפשרויות, ואנחנו נמקם בתחנית המסך, שם נלחץ על האיקון המעביר אותנו ל"טיקטמסטר יוקיי" - כלומר לאתר החברה באנגליה.

הדף הבא, גם בו יש אפשרויות לא מעטות, אבל אנחנו יודעים שאנחנו רוצים ללכת למופע בלוטס-אגד" - איזור התיאטרות של לונדון, ולכן אנחנו לוחצים על האזור המבוקש. כאן נפתח לנו תפריט ובו כל ההצגות שעולות בלונדון. בחרנו ללכת להצגה "שיקגו" ובחרנו את התאריך של 12- בדצמבר 1998. למה כי זה חנוכה, ובתנוכה בטח נהיה בלונדון.

הלאה: למטה במסך יש שני עיגולים ירוקים. באחד אנחנו נבאליים אם אנחנו "מקומיים" או "זרים". השאלה נועדה לתת לנו אפשרות לקחת את הכרטיסים בקופה, אם המון קצר, או לבקש שישלחו לנו הביתה. אנחנו בחרנו באפשרות איסוף הכרטיסים בקופה, ועכשיו נפתח לנו חלון נוסף. פה כבר נכנסים לתאכלס. מהיר הכרטיסים נעים בין 10 לירות שטרלינג ל-35. אנחנו נבחרו לבחור את טווח המחירים ובחרנו כרטיסים במחיר של 27.50 ליש"ט. להצגה הזו שווה לשבת במקומות הכי טובים. המחשב עובר, עובר ובו באו אנחנו מקבלים את התודעה הנאה: יש עבורנו 2 כרטיסים (כפי שהזמנו) בשורה ב' במושבונים 30 ו-31 ב"האים הראשונים שלפני התומורת" לתאריך ה-12 בדצמבר. המחיר לשני הכרטיסים הוא 57 לירות שטרלינג, כולל עמלה בת 1 דולר. הכרטיסים, יחכו לנו בקופה. עכשיו, כל מה שנותר לנו לעשות הוא למסור, ברשת, את מספר כרטיס האשראי שלנו ותאריך התפוגה שלו. ועל המקום קיבלנו אישור לכרטיסים.

אגב, אין ברישה זו משום המלצה לרכוש את הכרטיסים דרך האינטרנט. אתם תמיד יכולים להגיע ללונדון או ניריורק, לעמוד בתור ולנסות למצוא כרטיסים מוזלים. הניסיון מלמד שלפעמים אפשר למצוא "מציאות" והרבה פעמים - "לאכול אותה".

דני שדה

צור שיזף

רוצים להגיע למקום מיוחד ושונה? כזה שאף אחד אחר עוד לא הגיע אליו? ראשית, כדאי שתדעו שלא מספיק שהוא רחוק. צריך שיהיה בו משהו נוסף: איזשהו קסם, הרפתקה, מוטיב, או שיהיה כל כך רחוק ונודח, דרוך ורפוק, שאי אפשר יהיה לעמוד בפני קסמו האפל. קפת בגרד. בית התה שבקצה הגליל? סיה. חוף ים שאף אחד לא מגיע אליו ושאינו בו שום טלפון משום סוג, להפריע את השקט והגלים. להלן מספר רעיון של אתרים, שגרדי התיירים והתרמילים עדיין לא שטפו אותם.

פרו: הלונה השחורה

בצפון פרו יש כפר בשם ס'פרדו והסללה. כדי להגיע אליו, צריך להקדים ולבוא אליו לצ'קלין, שנמצאת כמעט יום נס' עז צפונה מלימה, בירת פרו. מצ'קלין ליו נוסעות משאיות פעמיים ביום לעיירה שנקראת וואנקאמבה. העיירה נמצאת גבוה בלב הרי האנדים, והמשאית שנוסעת דרך מדבר ס'צ'רו, חוצה נהר שלאורכו צומחים עצי מנגו וילדים שמוכרים ציפס מבגנות. המשאית מטפסת בדרך הקשה בלב האנדים, טובלת את הרי טמה בדרכי הבז, עד שנופל הליה ועננים אפורים מכסים את הדרך. המסע מצ'קלין לוואנקאמבה נמ' שך, במקרה הטוב, 12 שעות בארגו או על גג המשאית. משם מטפסים בסנדרים קטנים עם גלגלים שח' קים, עמוסים במטען ואינדיאנים, לתוך ההרים. עוברים בתים קט' נים ושדות, מתגברים על מפולות בוך, מהליקים על-פני תהומות ומקץ ארבע שעות מגיעים לביתו של המכשף.

הבית אפל ומלא חיות מפוחצות וצמחי חיות. נכון, הוא נמצא מספיק רחוק. אבל לאחר השתתפות בטקס לילי. ביו צ'לי בים ומסיכות וריחות קסוות, מתעוררים אל בוקר ולוח עם פרי דות סרנויות או סוסים רזים שעליהם צריך להמשיך לרכב. עכשיו יש צורך בשידורי המכשף, כדי להגיע אל הלונה הש' חורה ונמצאת גבוה בתוך ההרים.

ארבע או חמש שעות רכיבה במשעולי בוך תלולים, עליות וירידות, על סוסים סרנוים ופרדות עייפות, מביאים אותנו לכר רשט כיצת, שם קושרים את הבהמות לשיחים הגומים. עצים לא גדלים בגובה הזה. עוד קילומטר, ואנחנו על גדת הלונה. המים אפורים מקור, והמים שחורים והשמים גומים מענ' נים לחים וקרים. וסם, על גדת הלונה, תוקע והמכשף את צלב החרס, והקסם מתחיל. מסביב הכל אפור וקר. הגדה עטורה צ'לי סוכר, בשמים וטבק מעורב בלימון, אותו שואפים המכוש פים לאפם. אחר כך משפירץ עליהם המכשף מפיו סילוני אלכר רחל מבושמים והם צועדים וטובלים בלונה שמימה קרים כק' וות. המכשף פוסטים המכושפים אחרי המכשף בחורה הכי' תה, עיפיים אך מותשים. כשפים בואנקאמבה.

המדבר הסורי: אום אל קוטיין

אום אל קוטיין נמצאת בשולי המדבר הסורי. הדרך למקום, הנמצא על הגבול הצפוני של ממלכת ירדן, יוצאת ממפרק, ועד ברת בתוך גוף של סלעי בולת שחורים. מצפון, בימים צלולים, מוחפת הכיפה המושלגת והאיריה של ג'בל דרו. שפכי הבולת הם חלק ממה שהיה הכביר פלט בעבר.

הכביש הידעא ממפרק מורחא הוא הכביש שלאורכו עובר ציי נור הנפט, ה"מיראפי לייז", שהולכים לצירו תביא אותנו הי' שר H2-H3 שבעיקר, למי שעוד זוכר את אתרי הסקארים של מלחמת המפרץ.

אבל הריבה לפני כן מתפצל כביש קטן לכיוון אום אל קוטיין אם הכתנה. האספלט מבוקע, ובצירי הדרך יש בריכות בולת ציפוי. הצבע הכהה של הקרקע והגוף האלים ממלאים את הלב בתונה, שגוברת והולכת ככל שמתקדם הרכב המבודד על הכביש הרק.

מהכביש הקטן הזה מתפצל כביש נוסף, קטן ממנו, בדרך מר' נו, הפונה צפונה. הגבול הסורי נמצא בטווח עין. אין הגבל גרול בין שני צירי הגבול, רק הסכמה קולוניאלית בין צדדים לאנג' לים בראשית המאה. טיקס'פיקו. הכפר עצמו מורכב מאוסף של מבנים מפוזרים. ערימות קש

אום אל קוטיין הוא כפר מוזר. לא רק שהוא רחוק מכל יישוב או דרך ראשית, הוא גם יוצר תחושה של צלילה בזמן, ושל נוכחות חזקה של מי שגור מה לפני 2,000 שנה. אמילו התושבים הסמורים וראים כאילו הם צאצאיהם הרחוקים

מכוסות את הגגות והבתים בנויים מאבני בולת. חלקם התחתון נראה כאילו נבנה בזמן. השיטות בכפר מלא הפתעות. בהתחלה נראה כאילו מדובר בכפר נטוש. בתים ישנים ופרוצים משמר שים מחסה לבהמות בימות הקור והשלג, האנשים מתכנסים בח' צרות. שקט שורר במקום.

אום אל קוטיין הוא כפר רחוק, שבו ישבה פעם, לפני כ' 2,000 שנה, אחת הקבוצות היותר מעניינות בהיסטוריה: פרישי ומאריס, יהודים מבבל, שהובאו על-ידי הדרוס ויושבו בגבולך תיו. ביום עסקי הפרשים בחקלאות, ואת בתיהם בנו כך, שבקר מה התחלונה עמרו הסוסים, מוכנים לקריאה. בקומה העליונה התגוררו הפרשים.

שרידי היישוב העתיק נמצאים בכל מקום. בחלק מהבתים אפשר לגלות כתובות עתיקות של לגיונות רומאים, שירשו את הבתים לאחר שכבשו את החלק הזה של העולם.

הזו כפר מוזר. לא רק שהוא רחוק מכל יישוב או דרך רא' שית, הוא גם יוצר תחושה של צלילה בזמן, של נגיעה במקום שאי אפשר להגיע אליו, ושל נוכ' חות חזקה של מי שגור מה לפני 2,000 שנה. אפילו התושבים הספורים שניראים בסמטאות הכפר נראים כאילו הם צאצאיהם הרחוקים.

איש עוד לא חפר את עתיקות הכפר ואיש עוד לא ניסה לפענח את סודו. שרידיהם של פרישי ומאריס והלגיונות הרומאים פזורים בכל מקום.

נשמט ההיסטוריה שהצטננה מז' מן, בוכות הרוח המגיעה מג'ל דרו, הופכת בקיץ לשרקית - רר חות מורחיות וחמות הנושבות מבטן המדבר הסורי.

צ'ילה: בקתת הגאוצ'וס

אחד המקומות השווים ביותר נמצא בליכ' רחוק, שמי שגור סע לשם הוא רק מי שבאמת רוצה להגיע למקום שבו הרוחות אינמות, מזג האוויר קודר, אין אנשים והקרחונים יורדים מהה' רים שקפא בנתחות מוזרות של לבת. ובמקום הזה, הנקרא פארק הטורס דל פינה, שנמצא בדרום-דרום ארץ הפיורדים של צ'ילה, יש מספיק מרחב ללכת לאיבוד. ואין שם כלום. אפשר לרוג בנהר, לצוד ביער או להביא הכל - אוכל, שתיה ובן חוג. אלא אם כן סומך הנוסע על כך שגם במקום הנדיר הזה תצפה לו הפתעה.

דרבי העפר של הפארק נגמרות מול הקרחונים ומשם יוצ' אים משעולי יער שטפטטים על פני מדרונות לחים והוצים את אפיק הני' הר, שמיים קפואים ולבנים מקצף מקיפים את האבנים. צוערים במש' עול עד שמגיעים לבקתת יער שזה קימו הגאוצ'וס - הבוקרים הדרום אמריקנים הקשוחים והחלים. הבקתה היא בקתת עץ פשוטה. רלת העץ אינה נעילה ובפנים יש שני חדרים עם תריסי עץ על החלר' נות. מאחורי השולחן יש תנור מתכת מרובע המשמש להסקה בלילות הק' רים, ולמשך היום, כשענן מתיישב על העמק. בפנית החדר מתייבשים גורי עץ ולידם מונח גרזן המשמש לביקוע עצים מהיער, הנמצא במרחק של כמה צעדים. בחוף, ליד משאבת המים הירדנית שעלי'פ הבאר, צומחים שיחי המנטה, מכסים את קיר הצדדי.

כשיוצאים הרמוזים, כל מה שנשאר זה למשוך את פססל העץ הגס החוצה, להישען על קור הבקתה ולחבק את ספל התה ביד, כשהטורס דלה פינה - מגדלי הסלע הוולקניים האחרים והשחורים, נחשפים במלוא הדרם במרחק של כמה קילומטרים, ולשמות שאין אף אדם במרחק של קילומטרים. רק זאבים, שוע' לים, ציפורים, ואולי ניאנדר - היען הדרום אמריקני הקטן.

סיני: ג'בל חראואה

עד לפני 30 שנה לא היה חצי האי סיני מוכר לאף אחד. הלי' קים נרחבים ממנו נסתרים גם מעיני הכוראים המתגוררים בו. רק הישראלים, בשקבנות כמעט טרדנית, עברו ואזי אחרי ואזי ופיסגה אחר פיסגה. אלא שהזמן היה קצר והמלאכה מורכב. בעשר השנים הראשונות התרכזו בהר הגבוה ובחוף. רק אחרי שדועברה סנסה קתרינה למצרים, פנו הישראלים לתור את מה שבין סנסה לתוף מפרץ אילת. אחרי שהתור מרבר סיני למצרים, חזרה התיירות והתפתחה

כאיזור סנסה ומילאה את החוף במלונות. רק רצועת ההרים שבין החוף להר הגבוה נותרה כמעט ריקה. זה המקום לבקר בו אם מחפשים אפקים חרשים או מציאות. כמו למשל, ארבעת הקניונים - הטוב, הרע, החכם, וזה שאינו יודע. אלו הם קניוני וארי מעטרי, הנמצאים מול קצהו העליון והמערבי של וארי קצי'ב, הנמצא כ-30 ק"מ דרומה למערב הגבול של טאבה. אין זה מסלול למפונקים. אבל קניוני האבן והחול הבודדים והציאה מהם, על שכייל רק שמפריד בין סלע יסוד לחול - הם מהנדרים שיש.

עוד דרומה, 22 ק"מ צפונה מהצומת בה מתפצל הכביש לדר'ב, נמצא וארי חרה אל רורכי, המטפס אל ג'בל חרות. הסי' פוט קשה. אין שביל, רק גללי יעלים שיוצרות שאף אחד לא מטפס לשם כבר הרבה שנים.

למעלה על הרכס, בגובה 1,400 מטר מעל מפרץ אילת, יש אתרי תניה קרומים, שרידי מאהלים בני מאות ואולי אלפי שנים. חזום אין שם גפס חיה. הסימן הטוב ביותר לבידודו של ההר הוא עצי השיטה הצומחים עליו, שענפיהם היבשים צבורים בערימות מתחת לענפים הקוצניים ואיש לא מלקט אותם כדי להעביר מדרדות.

על ההר עצמו אין עקבות, אין שבילים ואין סימני פסיעות של אנשים. לילה על ההר הוא אחד הרברים הטובים ביותר שיר' כול לבקש מישור שרוצה לישון במקום שכמעט לא דרכה בו רגל אדם.

צריך לסמוך על המפה ועל החושים, להתוך את הרכס צפונה ולדרת בווארי הגרול שיורד מוחה. בווארי יש ארבעה מפלי ענק, אותם ניתן לעקוף בהירות בשבילים לא קלים. בסוף היר' רידה נמצא מעיין המתייבש בשנים יבשות, והופך לגב מים בש' נים טובות. ספק אם הכוראים יודעים על קיומו.

אפגניסטן: רוסטוק

אסיה היא היבשת הגדולה מכול. יש כל כך הרבה מקומות רחוקים במרכז היבשת. הרים הכי בבהים נמצאים שם, וכך גם כמה מהנהרות הגדולים ביותר. כל התרבויות החשובות התפת' חו באסיה וכמעט כל דבר חשוב (חץ מהמין האנושי) נולד שם. ועדיין, ביבשת העתיקה הזאת, שהיא "העולם הישן", יש מקר' מות שאפשר להגיע אליהם רק ברגל. מי שעשיר בקנה מידה מקומי - יכול לצרף אליו סוס או חמור, כדי לשאת את המטען או את האשה עם הילדים הקטנים.

ברוב שטחי אפגניסטן אין דרכים. גם אין למדינה שום מחר' ייבות בנושא. דרך היא אמצעי תקשורת, כמו רדיו, טלוויזיה ועיתון. מה שנראה לאנשים שגרים בקרבת הים התיכון ובחל' קים גדולים של העולם כמובן מאלו - אינו ברור במרכז אסיה, שבה לרוב האנשים אין רדיו והכפר השכן הוא במרחק של יום הליכה.

אפגניסטן אינה שונה בכך מצפון הודו, סאם, בוסן, הטריטוריות הצ' פוניות של פקיסטן, כפרי הג'ונגל הבורמי או קירגיזיה, קוחסטן, מוג' גוליה או מערב סין בכפריים הקטנים הצמודים למדרונות ההרים.

רוסטוק הוא מקום שנמצא מעל עמק בליכ' גבוה, שנהגר שוורים מתחתיו שוטף בורם חום ותוקפני, עד שקשה לחשוב על מקום מבודד ממנו. בחורף סוגר השלג את מעברי ההרים ומקפא את הנהר. בסתיו ובאביב שטפונות הם עניין יר' מיומי ואז צריך לדלג על הגדה (במקום בו היא קיימת) כדי להימלט מהשיטפון. שיטפון יכול למשך כמה שעות, ולפעמים גם כמה ימים. מקומות רחוקים, מתברר, נתונים לפגעי מזג הא' וירר הרבה יותר ממקומות בהם המים זורמים על אספלט ומת' נקיים למערכות ביוק תת קרקעיות.

אבל נידחת היא סוג של אסליה, של הרגשה פנימית. תן לנוסע מבודד טלפון סלולארי או לווייני במקום הרחוק ביותר בעולם - והוא מרגיש ששוב יש לו שליטה על איטני הטבע רק בגלל היכולת לרבר באמצעות לוויין עם מי שנמצא בארץ רחר קה. התקשורת הווירטואלית חזקה מהפיסיקה. אני חושש משמע אני קיים?

או בחשבוני סופי, לא חייבים להתחיק משך עד קצה העולם. אפשר למצוא שכונה נידחת בפאריז, רחוב קטן ברומא או סימ' טה כפראג ולא לשמוע חרשות, לא לרבר עם אף אחד ולנתק מלע עם העולם שרוצה להיות בקשר ולדעת מה עושה הנשיא שלו ברגעיו הפרטיים ביותר.

חזרתה היא מחבר דיומן, איבה על קר השופר, יוצא באחרונה ברוצח הרגול, ואשר עלילתו מתרחשת בסיני

סיני, ג'בל חראואה

סוף העולם

כדי ליהנות ממקום שאף תייר לא מגיע אליו, צריך שיהיה בו איזשהו קסם, או שיהיה כל כך רחוק ורפוק, שאי אפשר יהיה לעמוד בפניו: כפר בודד בלב

המדבר הסורי, הר בסיני שאפילו הבדואים לא מכירים, או בקתת ציידים בין קרחונים ומגדלי סלע בדרום צ'ילה ■ מסע לפינות הנידחות בתבל

המדבר הסורי, אום אל קוטיין
ציולמים: צור שיזף